

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: A. B., st. příslušnost: Maroko
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého
kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2023, č. j. X, ve věci prodloužení doby
zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužila dobu zajištění žalobce o dalších 40 dnů, tj. do 29. 3. 2023. Žalobce byl zajištěn dne 22. 8. 2022 podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem vyhoštění.
2. Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, zmatečnost rozhodnutí a nesprávné posouzení existence reálného předpokladu vyhoštění do Marockého království. Žalobci byla stanovena doba zajištění celkem 220 dní.

3. Žalobce za celou dobu zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad, ačkoliv žádost o ověření totožnosti žalobce byla odeslána 13. 9. 2022. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho se žalovaná domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění žalobce dojde během prodloužené doby zajištění. Není jasné, na základě čeho žalovaná určila dobu 40 dnů. Spolupráce s příslušným velvyslanectvím nedává žádnou představu časového horizontu, kdy dojde k ověření totožnosti žalobce. Dosavadní postup žalované spíše svědčí o nemožnosti uskutečnit vyhoštění žalobce. Neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního cestovního dokladu má relevanci pro hodnocení realizovatelnosti vyhoštění. Stačí, že reálný předpoklad vyhoštění pravděpodobně chybí a v zajištění žalobce nelze pokračovat. Zajištění cizince nesmí být svévolné a doba zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému cíli. Žalovaná měla vyhodnotit, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění žalobce. Žalovaná měla upřesnit svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů, například obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu žalobce. Přitom je třeba posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, a nikoliv paušálním odhadem.
4. Žalobce namítl porušení § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a porušení čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Žalobce soudu navrhl, aby zajištění žalobce bylo bez zbytečného odkladu ukončeno. Žalobce dále požádal o přiznání odkladného účinku napadeného rozhodnutí, protože má právo na svobodu a nedotknutelnost.
5. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** podrobně citovala napadené rozhodnutí.
6. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Krajský soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
8. Soud zjistil **ze správního spisu** ve vztahu k žalobním námitkám z protokolu o výsledku, že žalobce cestovní doklad ztratil v Turecku, odkud chtěl jet do Itálie a tam požádat o azyl, protože v Maroku není práce a bezpečno, neuživí svou rodinu. K výslovnému dotazu žalované žalobce uvedl, že mu v Maroku žádné nebezpečí nehrozí. Žalobce neměl po výsledku žádné připomínky, dotazy ani návrhy. Podle správního spisu žalovaná požádala Ředitelství služby cizinecké policie, Odbor podpory výkonu služby, Oddělení pobytového režimu cizinců (dále jen „ŘSCP“) dne 24. 8. 2022 o zjištění totožnosti žalobce, který odmítl vyplnit kompletní tiskopis vyžadovaný Velvyslanectvím Marockého království v ČR (dále jen „velvyslanectví“) a vyplnil ho jen částečně (viz č. l. 23 správního spisu – chybí číslo dokladu totožnosti a cestovního pasu). Žalovaná ověřila dne 16. 9. 2022, 11. 10. 2022, 4. 11. 2022, 20. 12. 2022 a 23. 1. 2023, že žádost byla odeslána marockému konzulátu dne 13. 9. 2022, odpověď z marockého konzulátu dosud nedošla, zatím není možné realizovat vyhoštění žalobce a důvody pro zajištění žalobce trvají. Žalovaná obdržela dne 11. 11. 2022

sdělení ŘSCP, které soud citoval v bodě 10 rozsudku ze dne 9. 12. 2022, č. j. 72 A 48/2022-20.

9. Žalovaná obdržela 13. 2. 2023 sdělení ŘSCP, že provedla všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Veškeré dokumenty potřebné pro ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu zaslala 13. 9. 2022 velvyslanectví. Vzhledem k tomu, že ŘSCP neobdrželo žádnou odpověď, zaslalo 18. 1. 2023 dotaz na stav řízení, ale z velvyslanectví dosud nedošla žádná reakce. ŘSCP je v této otázce odkázáno na velvyslanectví, které jediné v tomto případě může ověřit totožnost a vydat náhradní cestovní doklad. K době potřebné pro ověření totožnosti žalobce přispívají také skutečnosti, zda správní orgán poskytl dostatek informací k osobě žalobce, například údajů, které je možné získat k totožnosti ověřované osoby z protokolu o výsledku žalobce, otisky prstů sejmuté v dostatečné kvalitě, formát fotografií vhodný pro elektronické porovnání, pravdivost a kompletnost údajů z formuláře k ověření totožnosti „fiche de renseignement“ aj. ŘSCP požádalo od začátku roku 2022 dosud o ověření totožnosti u 103 osob, které uváděly státní příslušnost Marockého království. Z tohoto počtu se u osmi osob podařilo ověřit totožnost, pěti osobám velvyslanectví vydalo náhradní cestovní doklad a u tří osob bylo realizováno správní vyhoštění. Dvě osoby jsou nyní ve fázi přípravy realizace správního vyhoštění. Z výše uvedeného počtu nebylo ověřeno přibližně deset osob, a to z důvodu nedostatku potřebných informací, které získaly správní orgány. Z předchozích zkušeností je zřejmé, že minimální doba ověření totožnosti je více než 90 dnů a vystavení náhradního cestovního dokladu trvá minimálně dalších 14 dnů. V případě, že velvyslanectví vydá žalobci náhradní cestovní doklad, bude vzhledem k tomu, že se žalobce odmítal dobrovolně vrátit zpět do domovského státu, nezbytné ze strany ŘSCP zajistit realizaci správního vyhoštění žalobce v doprovodu policistů ŘSCP, oddělení doprovodu letadel. Proto bude nutné zajistit pro žalobce a doprovázející policisty letenky, dále povolení tranzitu od příslušných policejních orgánů tranzitního státu a spolupráci Marockého království cestou velvyslanectví z důvodu zajištění převzetí žalobce policejními orgány. Spolupráce a logistické zabezpečení jsou vhodné na diplomatické úrovni, proto může zajištění uvedených náležitostí trvat až jeden měsíc. Doba ověřování totožnosti u osob, které uvádí státní příslušnost Marockého království, je ze strany velvyslanectví individuální a nelze v žádném případě stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Z úřední činnosti je však ŘSCP známo, že velvyslanectví spolupracuje a ověřuje totožnost, a proto nelze předjímat neověření totožnosti žalobce. Vzhledem k uvedenému nebude možné zajistit náhradní cestovní doklad pro žalobce a provést realizaci jeho správního vyhoštění do země původu ve lhůtě pro zajištění, tj. do 17. 2. 2023.
10. **Žalovaná v napadeném rozhodnutí** popsala, že žalobce byl kontrolován v Brně hlídkou Policie ČR poté, co s dalšími třemi Maročany po převozu pod nákladovým prostorem kamionu ze Srbska oslovili náhodně osobu na ulici a požádali ji, aby zavolala policii; mysleli, že jsou v Itálii, kam mířili. Žalovaná žalobci uložila správní vyhoštění a zajistila ho dne 22. 8. 2022 na dobu devadesáti dnů.
11. Žalovaná uvedla, že v průběhu zajištění zkoumala podle § 126 zákona o pobytu cizinců, zda trvají důvody zajištění a zda je realizace vyhoštění do Marockého království možná. ŘSCP žalované dne 11. 11. 2022 a opětovně 13. 2. 2023 sdělilo, že provedlo všechny úkony, které je třeba realizovat pro zjištění totožnosti žalobce a odeslalo všechny potřebné

dokumenty pro vystavení náhradního cestovního dokladu dne 13. 9. 2022 Velvyslanectví Marockého království v ČR (dále jen „velvyslanectví“).

12. Žalovaná dále do napadeného rozhodnutí převzala obsah sdělení ŘSCP ze dne 13. 2. 2023, jak ho soud citoval v bodě 9 tohoto rozsudku.
13. Žalovaná opětovně hodnotila, zda je zde nebezpečí maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a zda nepostačuje uložit mírnější opatření. Žalobce vstoupil do ČR bez pobytového oprávnění a cestovního dokladu a chtěl pokračovat do Itálie. Žalobce věděl, že cestovní doklad a pobytové oprávnění potřebuje. Vědomé porušování právních předpisů neskýtá záruku, že by u žalobce postačovalo uložení mírnějších opatření a že by dodržoval stanovené povinnosti a právní předpisy. K přijetí tohoto závěru přispívá, že žalobce nesložil žádnou finanční záruku, ani hodnověrně neprokázal, že by disponoval hotovostí, která by mu umožnila složit finanční jistotu. Žalobce navíc nenahlásil adresu, na které by se zdržoval do realizace správního vyhoštění. Žalobce také v ČR nemá žádné příbuzné. ČR má zájem na tom, aby se na jejím území zdržovali cizinci, kteří dodržují právní předpisy, regulující držení dokladu totožnosti a oprávnění k pobytu.
14. Žalovaná je povinna v případě žalobce zajistit náležitosti nezbytné k realizaci správního vyhoštění. Proto probíhá ověření totožnosti žalobce a postup, který povede k vydání náhradního cestovního dokladu žalobce. Při stanovení doby prodloužení zajištění žalovaná vycházela z informací podle obsahu sdělení ŘSCP ze dne 13. 2. 2023. Žalované je známo, že repatriace občanů Maroka je možná, a to prostřednictvím přímých komerčních letů z Prahy. Žalovaná neshledala žádné překážky vyhoštění žalobce a vycházela ze shromážděných podkladů a ze sdělení žalobce při jeho výslechu.
15. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
16. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 15. 2. 2023, nikoli rozhodnutí o zajištění samotném ze dne 22. 8. 2022. Rozhodnutí o zajištění soud nepřezkoumává v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., protože žalobce mohl toto rozhodnutí napadnout samostatnou žalobou, což neučinil.
17. Zdejší soud dne 9. 12. 2022 zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění ze dne 11. 11. 2022, a to rozsudkem č. j. 72 A 48/2022-20. Žalobce proti tomuto rozsudku kasační stížnost nepodal.
18. Spornými otázkami v souzené věci bylo, jestli napadené rozhodnutí obsahuje odůvodnění, z jakých důvodů nepostačuje původně stanovená doba zajištění a zda jsou tyto úvahy v souladu se zákonem.
19. Soud shledal napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné. Rozhodnutí obsahuje v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaná řídila při jejich hodnocení a při výkladu použitých právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádala s vyjádřením žalobce, které uvedl při výslechu. Z rozhodnutí je patrné, z jakých důvodů ho žalovaná vydala. Závěr, že je rozhodnutí přezkoumatelné, soud shledal s přihlédnutím k obsahu napadeného rozhodnutí, jak ho citoval v bodech 10 – 14 tohoto rozsudku a dále z obsahu žaloby. Žalobní námitky jsou sice do značné míry obecné, přesto v nich lze najít reakci žalobce na napadené rozhodnutí. Z porovnání s ostatními rozhodnutími o prodloužení zajištění, které přezkoumával zdejší soud pod spisovými značkami začínajícími 72, vyplývá, že rozhodnutí je podrobné, pečlivě odůvodněné a zaměřené na odůvodnění doby prodloužení zajištění

tak, jak to v daných případech ukládá judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Požadavky na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění nejsou shodné jako u rozhodnutí o prvotním zajištění. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124, č. 2936/2013 Sb. NSS, rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění, proto okolnosti týkající se vydání prvotního rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění není nezbytné znovu detailně popisovat. Rozhodnutí o prodloužení zajištění však musí obsahovat odůvodnění, ze kterého bude jasné, z jakých důvodů nepostačuje původně stanovená doba zajištění, a proč je tedy nutné trvání zajištění prodloužit. V posuzovaném případě ubylo opakování popisu předcházejících postupů, které se týkaly řízení o vyhoštění či zajištění, ve prospěch srozumitelnosti důvodů pro prodloužení zajištění.

20. Soud shledal jako neopodstatněnou i námitku nezákonnosti prodloužení doby zajištění.
21. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.* Podle § 124 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců ***je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.***
22. V době rozhodování o prodloužení zajištění přitom nebylo zřejmé, že by účel zajištění nemohl být realizován. Žádné okolnosti tomu nenasvědčovaly, ani je žalobce ve správním řízení netvrdil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150).
23. Institut zajištění není institutem sankčním, a to i přes skutečnost, že k jeho uplatnění je v obecné rovině dán důvod typicky v důsledku sníženého předpokladu, že cizinec uložené povinnosti uposlechně, plynoucího obvykle z jeho předchozího protiprávního jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48).
24. Z napadeného rozhodnutí žalované vyplývá, že se okolnostmi žalobcovy pobytové historie zabývala individuálně. Při výslechu žalobce upřesnil, že cestovní pas měl a ztratil ho v Turecku. Žalobce věděl, že potřebuje ke vstupu na území jiných států cestovní pas, ale rozhodl se pro nelegální pokračování v cestě do cílové Itálie. Takové jednání žalobce zcela bezpochyby vede k závěru, že nehodlá dodržovat pravidla pro vstup do jednotlivých cizích zemí. Je zjevné, že žalobce by území EU dobrovolně neopustil. Přitom pojem „území“ v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců znamená území celé EU (srov. výklad v bodě 33 rozsudku NSS ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, č. ve Sb. NSS 3429/2016).
25. Východiskem pro prodloužení zajištění je realizovatelnost účelu zajištění žalobce, tj. jeho vyhoštění. Cizinec může být zajištěn jen v případě, že lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. že cizinec bude z území ČR skutečně vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017-28, č. 3628/2017 Sb. NSS, bod 10). Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov.

usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS), přičemž tyto závěry lze použít i na rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016-43). V posuzovaném případě nevyšly najevo ve správním ani v soudním řízení správním žádné překážky vyhoštění žalobce. Naopak, soudu je známo z věci sp. zn. 72 A 11/2023 (bod 11 rozsudku) ze sdělení ŘSCP, které bylo vydáno o dva dny později než v posuzované věci, že za tyto dva dny byly vyhoštěny další dvě osoby do Marockého království, u nichž se připravovala realizace vyhoštění, dále že v posledních dvou případech trvalo vyhotovení náhradního cestovního dokladu 45 dní po zjištění totožnosti a že se připravuje na žádost ŘSCP a policejního prezidenta schůzka Ministerstva vnitra a velvyslanectví, která bude mít na programu postup při ověřování totožnosti osob uvádějících příslušnost Marockého království a vystavování náhradních cestovních dokladů.

26. Žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce, protože velvyslanectví ještě neověřilo totožnost žalobce a nevydalo mu náhradní cestovní doklad. Absence cestovního dokladu cizince není důvodem, který brání vycestování cizince, ale prodlužuje dobu jeho zajištění za účelem správního vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 Azs 156/2015-44) a žalovaná ani jiné správní orgány nemohou rychlost vyřizování požadavku na vydání náhradního cestovního dokladu nijak ovlivnit (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10 Azs 29/2020-28).
27. Podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí žalované ke zpoždění ze strany třetích zemí, je žalovaná oprávněna prodloužit dobu trvání zajištění i nad maximální dobu zajištění, která podle § 125 odst. 1 téhož zákona činí 180 dnů. Doba trvání zajištění v případě podle § 125 odst. 2 písm. c) nesmí podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců překročit 365 dnů. V posuzované věci ke komplikacím správního vyhoštění přispělo i jednání žalobce, který se při zadržení neprokázal dokladem totožnosti ani pobytovým oprávněním, Policii ČR uvedl dne 22. 8. 2022 jméno a příjmení A. B., k fotografii připsal jméno a příjmení A. B. a při ostatních úkonech jméno a příjmení A. B.
28. Žalovaná stanovila v rozhodnutí o zajištění ze dne 22. 8. 2022 dobu zajištění 90 dnů. Tato doba měla uplynout dne 20. 11. 2022. V den vydání napadeného rozhodnutí bylo s ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zejména s ohledem na skutečnost, že nedošlo k ověření totožnosti žalobce a vydání jeho náhradního cestovního dokladu zjevné, že účel zajištění (realizace vyhoštění) nebude naplněn. Prodloužením zajištění o dalších 90 dnů do 17. 2. 2023 žalovaná nepřekročila maximální dobu zajištění v délce 180 dnů ani 365 dnů. Tyto doby končí 18. 2. 2023 a 22. 8. 2023.
29. Prodloužením zajištění napadeným rozhodnutím ze dne 15. 2. 2023 žalovaná prodloužila dobu zajištění o dalších 40 dnů a nepřekročila maximální dobu podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, celkem 365 dnů. Tato doba uplyne až dne 22. 8. 2023.
30. Žalovaná v napadeném rozhodnutí kvalifikovaně odhadla na 40 dnů dobu potřebnou k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu a dále k zajištění náležitostí nedobrovolného návratu žalobce do země původu s doprovodem, jak je soud vypsál v bodě 9 tohoto rozsudku. Do této doby již nespádají úkony spočívající ve vyplnění tiskopisu velvyslanectví a jeho odeslání, protože to žalovaná už učinila a žádost o ověření totožnosti odeslala ŘSCP dne 24. 8. 2022 a ŘSCP ji odeslalo marockému konzulátu dne 13.

9. 2022. Žalovaná v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění poukázala na to, že v jiných případech marockých občanů trvalo zjištění totožnosti více než 90 dnů a vydání náhradního cestovního dokladu 14 dnů. To žalovaná citovala ze sdělení ŘSCP ze dne 13. 2. 2023.

31. Na otázku, jestli žalovaná může do rozhodnutí o prodloužení doby zajištění převzít obsah sdělení jiného orgánu veřejné moci coby skutkové zjištění, odpověděl kladně NSS ve svém rozsudku č. j. 9 Azs 107/2022-41. V posuzovaném případě žalovaná stanovila dobu prodloužení zajištění o 90 dnů svým odhadem, ŘSCP dobu prodloužení zajištění nenavrhovalo. Žalovaná do rozhodnutí převzala dosavadní zkušenosti s ověřováním totožnosti marockých občanů a vystavením náhradních cestovních dokladů. Na rozdíl od věci, kterou se zabýval NSS v rozsudku č. j. 9 Azs 107/2022-41, žalovaná nepřevzala do odůvodnění rozhodnutí jen závěr sdělení ŘSCP, ale citovala celé sdělení, což v právě citovaném rozsudku označil NSS jako vhodnější.
32. Soud se v daném případě ztotožnil se závěry žalované, že v případě žalobce nebylo stanovení mírnějších opatření namístě. Žalobce vstoupil na území ČR bez dokladů totožnosti, které údajně ztratil v Turecku, a bez víza či oprávnění k pobytu. Žalobce v žalobě uvedl různá jména. Žalobce neuvedl žádný důvod ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, které svědčí v jeho prospěch, naopak uvedl, že v EU žádné peněžní prostředky ani majetek nemá a při výslechu uvedl, že nemá žádný majetek ani v Maroku. Žalobce nemá žádné příbuzné v EU ani adresu, kde by mohl pobývat.
33. Zajištění, resp. jeho prodloužení, představuje mimořádný institut cizineckého práva. Uložení zvláštních opatření má proto obecně přednost před zajištěním cizince. Zvláštní opatření však zároveň musí být skutečně účinné. Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, body 35 - 43). Dle závěrů rozšířeného senátu NSS není možné paušálně vyloučit použití některého ze zvláštního opatření. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 41). V posuzovaném případě žalovaná v napadeném rozhodnutí přesvědčivě vysvětlila, proč v této kauze nelze užít zvláštních opatření.
34. Soud neshledal důvodné ani námitky porušení § 2 odst. 2 a 4 správního řádu. Podle § 2 odst. 2 správního řádu „správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena“. Vzhledem k výše uvedenému odůvodnění soud neshledal překročení pravomocí žalované. Podle § 2 odst. 4 správního řádu „správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“ Žalovaná v rozhodnutí odůvodnila v souladu se zákonem veřejný zájem na tom, aby cizinci dodržovali právní předpisy, které upravují vstup a pobyt cizinců na území EU.

Žalobce nenamítl konkrétní případ, kdy by správní orgány posoudily shodnou či obdobnou věc neodůvodněně rozdílně a soudu rovněž není z jeho činnosti známa.

35. Soud neshledal porušení čl. 5 Listiny základních práv a svobod. Žalobce byl omezen na svobodě z důvodů a způsobem, který stanoví zákon, jak soud vysvětlil výše. Žalovaná proto neporušila ani čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalovaná žalobce zajistila, protože vede řízení o vyhoštění žalobce [čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy] a zákonné podmínky pro mírnější opatření žalobce nesplnil. Žalovaná ihned žalobce na počátku řízení seznámila – v jazyce, jemuž rozumí za přítomnosti tlumočníka – s důvody zajištění a s předmětem řízení a všemi potřebnými okolnostmi. Žalobce měl možnost proti tomuto postupu a vydaným konečným rozhodnutím podat žalobu, čehož v případě prodloužení zajištění využil a soud urychleně o jeho žalobě rozhodl. Námitky žalobce byly zcela obecné a nekonkrétní. Tomu odpovídá rozsah odůvodnění rozsudku.
36. Závěrečný návrh žalobce na ukončení zajištění žalobce bez zbytečného odkladu se v daném případě míjí s návrhy přípustnými podle s. ř. s. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. V takovém případě je soud oprávněn podle § 78 odst. 1 a 7 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení anebo žalobu zamítnout. Jinou možnost v řízení o žalobě proti rozhodnutí nemá.
37. Soud shrnuje, že z obsahu rozhodnutí o prodloužení zajištění je zjevné, že žalovaná se zabývala důvody prodloužení zajištění, prokázala je a uvedla, že trvají a podrobně je popsala. Soud se s těmito závěry ztotožnil. U žalobce nedošlo k žádné změně zjištěného stavu, objasnění nebo nové skutečnosti, které by vedly k opačnému závěru, nebyly zde dokonce ani žádné indicie, které by důvodně zpochybnilly zjištěný skutkový stav.
38. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
39. Soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, protože rozhodl ve věci samé přednostně, ve lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tj. do sedmi pracovních dnů od doručení správních spisů soudu. Tato lhůta měla končit dne 13. 3. 2023 a soud vydal rozsudek dne 13. 3. 2023.
40. Soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaná v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní

den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 13. března 2023

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně